

Mózes és a kőtáblák

(Elképzeltem beszámoló egy korabeli gyermektől)

Együtt vonult a nép, a tarka izraeli tömeg. Szabadok voltunk, végre szabadok! Voltak olyanok, akik nem értékelték, bár én ezt egyszerűen nem bírom felfogni: miért nem lehet örülni a szabadságnak? A testvéreim, a szüleim és én mindenestre nagyon boldogok voltunk, és mindennap hálát adtunk Istennek azért, hogy most már az Ígéret földje felé vezet minket. Nagyon különleges volt ez a vándorlás. Egy szekéren vittük minden értékünket. Testvéreimmel vagy játszottunk, vagy pedig segítettünk csomagokat vinni édesanyánknak vagy másnak. Nappal egy felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban vezetett minket Isten. Rajta kívül Mózes volt a vezetőnk.

Három hónap is eltelt a szabadulásunk óta, amikor a Sinai pusztába érkeztünk és letáboroztunk.

- Gyertek, Gyertek! Mózes egybehívja a népet – szólt édesapám.
- Te se rakodjál már Johanna, hanem gyere! – sürgetett Ábel, a bátyám.
- Rendben, már jövök is! – feleltem és utánuk siettem.

Hamar kiértünk a sátorok melletti rétre. Mózes egy magasabb helyen állt és mikor elcsendesedtünk, ezt mondta nekünk:

– Így szól hozzátok az Úr, Izrael Istene: *Ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim, bár enyém az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.*

Megteszitek, amit az Úr rendelt? Megtartjátok a szövetséget?

– Megtesszük, amit az Úr rendelt, megtartjuk szövetségét! – zúgta a nép.

Én is velük együtt kiáltottam. Csodálatos a mi Istenünk! Ezt édesapától, nagyapától és Mózesától is tudom, sőt, az egyiptomi szabadulásban én is megtapasztaltam.

Egyik reggel éppen a mannánkat hoztam be, amikor édesapa sietett a sátor felé és újságolta:

– Hallottátok, mit mondott Mózes? Három nap múlva meglátogat minket Isten! Leszáll az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. Készen kell lennünk, ki kell mosni a ruháinkat, meg kell szentelnünk magunkat ma és holnap.

Lázasan készülődtünk, édesanyával és Eszterrel, a nővéremmel kimostuk a ruhákat. Találgattuk, milyennek látjuk majd az Urat.

Hát, mit ne mondjak, nem ilyennek képzeltem! Ilyesztő volt! Harmadnap reggel arra riadtunk fel, hogy villámlik és mennydörög. Felhő borította a hegyet és hangos kürtzengés hallatszott. Akármennyira féltünk, Mózes kihívott minket Isten elé. Tűzben szállta alá az Úr és fennhangon beszélt Mózesrel, majd felhívta őt a hegyre. Nekünk nem szabadott közelíteni, különben meghaltunk volna.

Amikor Mózes lejött a hegyről, elbeszélte nekünk mindazt, amit az Úr mondott neki. A tíz legfontosabb törvény a Tízparancsolat volt.

Majd Mózes mind a 12 törzsnek emelt egy-egy oszlopot és egy oltárt épített. Azután felszólított, hogy mutassunk be áldozatot.

Éppen a kis tulkokra vigyáztam és a legkisebbet simogattam, amikor édesapa lépett mellém.

– Melyikük az elsőszülött, Johanna? – kérdezte.

– Áldozni fogunk, apám? – érdeklődtem fürkésző tekintettel.

– Igen, leányom. Békeáldozatot mutatunk be Istennek.

– Jaj, de örülök, hogy nem a kis Tamer az elsőszülött! Ő a kedvencem.

– Tamer? Már el is nevezted a kicsikét? – mosolygott édesapám, miközben megkötözte és elvezette a legidősebb tulkot testvéreitől.

Kicsivel később már az összegyűlt tömegben furakodtam, hogy ne szakadjak el a családomtól. Ifjak mutatták be az áldozatot, utána Mózes az áldozati állatok véréből hintett a népre és felolvasta a szövetség könyvét. Végül ezt mondta:

– Íme, a szövetség vére, melyet az Úr kötött veletek, mind eme beszédek szerint.

Nem mozdult senki. Csak álltunk áhítattal, hogy az a félelmetes, hatalmas Isten szeret minket, és szövetséget köt velünk. Rádásul mi vagyunk az ő választott népe! Hihetetlen!

Ezután Mózes ismét felment a hegyre, hogy Isten írásba adja neki a törvényeket. Viszont most nem egyedül ment, Józsué is elkísérte. Távolléte idejére Áront nevezte ki vezérnek, őrá kellett hallgatnunk.

Ez alkalommal viszont sokáig odamaradt. Hiányzott, mert kedves, bölcs és istenfélő vezetőnk volt, de tudtuk, hogy fontos dolga van Istennel. Legalábbis mi, a szüleinkkel nem türelmetlenkedtük, mások azonban egyre inkább. Zúgolódni kezdtek, hogy hol van már Mózes, biztosan meghalt, Isten pedig nem is létezik. Csináljunk magunknak látható isteneket. Ezt közölték is Áronnal. Bátyámtól tudom – aki véletlenül tanúja lett az eseményeknek –, hogy Áron nem akart belemenni ebbe a bűnös dologba. De némelyek olyan erőszakosak voltak, hogy kénytelen volt engedni. Így azután felkérte a népet, vigyék oda hozzá az arany ékszereiket és ebből öntenek aranyborjút.

Szüleim nagyon felháborodtak ezen, mert nem szabad más isteneket imádni. Mi nem is vittük oda egyetlen ékszerünket sem. Megdöbbenő, hogy Ráhel szülei benne voltak ebben a dologban! Ráhel a legjobb barátnőm.

Az állatokat etettem, amikor suttogást hallottam a közelből.

– Ki van itt? – kérdeztem határozottan.

– Ráhel vagyok. Gyere ide gyorsan! – hallatszott egy fa mögül. Gyorsan odafutottam.

– Miért bujdosol Ráhel? – érdeklődtem ijedten. Éreztem, hogy baj van.

– Édesapámék azt akarják, hogy... ,hogy én is adjam oda az aranynyakláncomat a szoborba – nyögte ki végül. Nagyon sápadt volt.

– És ..., hogyan tudnék segíteni?

– Kérlek, rejtsd el a nyakláncomat! Ha nem lesz nálam, elhiszik a szüleim, hogy odaadtam.

– És mikor adjam vissza?

– Nem tudom, lehet, hogy örökre nálad marad – majd elsuhant, mint az árnyék.

Én pedig ott álltam döbbenetesen szorongatva a nyakláncot.

Legnagyobb bánatunkra az aranyborjú elkészült. Kevesen voltak, akik nem, a legtöbben istenként imádták. Úgy szórakoztak, lakomáztak, mintha pogányok lennének. Borzalmas volt látni.

Ekkor ért vissza Mózes. Még soha nem láttam ilyennek. Annyira dühös lett, hogy földhöz vágta a két kőtáblát, melyeket Isten írt tele. A tábor kapujában megállt és így kiáltott:

– Aki az Úré, ide hozzám!

És Lévi egész törzse odament, köztük mi is. Ekkor szörnyű parancsot kaptak a férfiak: mindenkit meg kell ölni, aki az aranyborjút imádtá. Zokogni kezdtem, mert ez azt jelenti, hogy Ráhel árván maradt. Micsoda tragédia! De hát Isten igazságos, a bűnt meg kell büntetnie. Mózes könyörgésére Isten megkegyelmezett nekünk és megújította a szövetséget.

„Ímé szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, ... és meglátja az egész nép, ... az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, amit én cselekszem veled.

Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, akinek a neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő” (2Mózes 34,10. 14.).

Tóth Renáta (14 éves) győri olvasónk pályázatára beküldött fogalmazása